

letnik 39, številka 4-5-6/2023

vode počitka

revija za **evangeljsko duhovnost**

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

JEZNO 4 Kje sta Bog in človek?!

IZBIRNO 8 Bog ali idol

INTIMNO 10 Miza

DOKONČNO 12 Ljubezen do konca

NEKOMPLICIRANO 14 Komplikacije

OSVETLJENO 16 Vera in luč

POPOTNO 20 Dve poti

- TEŽKO** 22 Kako preživeti še en težak dan?
- PREŠTETO** 24 Pet reči, ki jih kristjani verujemo o Bogu
- POBOŽNO** 26 Jutranja molitev
- NEPOPOLNO** 28 Ena izmed nepopolnih žensk v Svetem pismu
- DARUJOČE** 30 Ljubiti pomeni dajati
- USMERJENO** 32 Svoj pogled usmerimo v Jezusa
- BLODNO** 34 Tri krivoverne zablode evangelija prosperitete
- MODRO** 38 Modri reki in citati

mag. Peter Golob, urednik
Kje sta
Bog in človek?!

Mag. Peter Golob je duhovnik in sodelavec pri vodenju študijsko-molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto in predavatelj na Univerzi v Ljubljani ter direktor teološko-pastoralnega inštituta Collegium Evangelicum, ki izdaja krščansko literaturo in si prizadeva za kulturno promocijo krščanstva.

Zakaj Bog dopušča, da se dogajajo naravne katastrofe? Zakaj Bog ne prepreči naravnih sprememb, ki vodijo v apokaliptične katastrofalne poplave, ujme, požare? Zakaj Bog dovoli, da trpijo in celo umirajo nedolžni ljudje, otroci, dojenčki? Kje je Bog, ko se dogajajo vojne? Kaj počne Bog, ko na milijone ljudi po vsem svetu nima kaj jesti in piti? Kje je Bog, ko

se orožje, kapital in narava znašajo nad nedolžnimi ljudmi?

Za vojne so krivi interesi in zločinci, za lakoto je kriv pohlep bogatega sveta, medtem ko so za naravne nesreče krive klimatske spremembe, zemeljska notranjost in tudi človekovi nepremišljeni posegi v okolje. In zakaj Bog nič ne naredi? Zakaj ne kaznuje tistih, ki povzročajo vojne? Zakaj ne vzame bogastva tistim, ki ga imajo, in ga da tistim, ki ga nimajo? Zakaj Bog ne prepreči klimatskih sprememb, izsekavanja gozdov, globalnega segrevanja ozračja, izpuščanja toplogrednih plinov, segrevanja morij, izbruhov vulkanov, potresov, saj vse to vodi do naravnih katastrof, v katerih trpijo in umirajo ljudje po vsem svetu? Za lansko leto so pri Združenih narodih (UN) izračunali, da se je zgodilo 387 naravnih nesreč in katastrof, v katerih je umrlo 30.704 ljudi in je bilo prizadetih 185 milijonov posameznikov. Na primer, v Evropi je lani zaradi vročinskih valov umrlo 16.305 ljudi, suša v Afriki pa je prizadela 88,9 milijonov ljudi. Lakota v Ugandi pa je v letu 2022 povzročila 2465 smrtnih žrtev, zaradi česar je to druga najbolj smrtonosna nesreča v lanskem letu. Še eno leto na-

zaj, leta 2021, pa je v Somaliji zaradi lakote umrlo okoli 250.000 ljudi, od tega je bila približno polovica otrok, mlajših od šest let.

Številke so grozljive, podatki parajo srce. Če nas nesreče v bogatem svetu toliko ne ganejo, pa je ob fotografijah podhranjenih umirajočih afriških otrok nemogoče ostati ravnodušen. In kaj lahko naredimo? Lahko finančno podpiramo humanitarne organizacije, ki dostavljajo hrano najrevnejšim, lahko finančno pomagamo cerkvenim ustanovam, čigar misijonarji pomagajo najrevnejšim preživeti. Nenazadnje se lahko razočemo nad žalostjo, bedo in brezkrainim trpljenjem ljudi. In tudi če gremo v Afriko, to ne bi kaj veliko spremenilo, saj najbogatejše in najvplivnejše države sveta v bistvu ne zanimajo umirajoči otroci. Katoliški jezuitski duhovnik in teolog Jon Sobrino iz Salvadorja se je v svoji knjigi »Kje je Bog?« spraševal, zakaj najbogatejše države sveta dopuščajo, da obstajajo revne države. Povzel je: »Revni po svetu praktično niso pomembni za nikogar – ne za ljudi, ki živijo v izobilju, niti za ljudi, ki imajo kakršnokoli moč. Prvega sveta tretji svet ne zanima. Kot kaže zgo-

dovina, se bogate države zanimajo samo za to, kako opleniti tretji svet, da bi povečale svoje bogastvo.« Na podlagi svojih izkušenj bivanja v Salvadorju – v srednjeameriški državi, ki jo je uničila dolgotrajna državljanska vojna in naravne katastrofe in ki se še vedno spoprijema z visoko stopnjo revščine, neenakosti in uličnega nasilja – je sklenil, da je krščanstvo samo po sebi namenjeno siromašnim in vsem, ki živijo na robu. Šel je tako daleč, da je zaključil, da izven sirot ni odrešenja, kot je tudi naslovil svojo knjigo. Z drugimi besedami, krčansko odrešenje in vera ne obstajata brez prizadevanja za siromašne in marginalizirane posameznike, kar vključuje finančno oziroma materialno kot tudi vsako drugo obliko pomoči.

Kje je Bog, ko trpijo nedolžni ljudje? Jon Sobrino je k temu vprašanju dodal še eno vprašanje: Kje je človek? Če združimo oba vprašanja, dobimo eno vprašanje: »Kje sta Bog in človek, ko umirajo nedolžni otroci na Somalskem polotoku, na Haitiju, v Bangladešu? Kje sta Bog in človek, ko od lakote umirajo ljudje, ki živijo ob boku škandalozne razsipnosti bogatih držav?«

Morda zato nesreče povzročijo tako globoko jezo. Soočamo se z velikimi krivicami v svetu. Večina ljudi živi v skrajni revščini, medtem ko manjšina porabi večino svetovnih virov. Ko se zgodi vojna ali naravna katastrofa, se izkaže, da so večinoma revni tisti, ki jih ubijajo različne tolpe, revni, ki so pokopani pod streli, revni, ki morajo zbežati s štirimi stvarmi, ki so jim ostale, revni, ki spijo na prostem, revni, ki živijo v tesnobi zaradi prihodnosti, revni, ki se soočajo z ogromnimi ovirami, ki poskušajo obnoviti svoja življenja, revni, ki ne morejo dobiti finančnega kredita. Takšna nepravičnost obstaja tudi v bogatih državah. Orkan Katrina iz leta 2005 je nesorazmerno opustošil revnejše soseske v ameriškem mestu New Orleans, ki se leta kasneje še naprej najpočasneje obnavljajo in postavljajo na noge. Veliko vprašanje je, zakaj se ljudje redno odločamo, da ne bomo poskrbeli za revne ali zatirane, tudi če imamo sredstva za to. Sobrino je ugotovil, da imajo tragedije, kot je potres, seveda naravne vzroke, vendar njihov neenakomeren učinek ni posledica narave; izhaja iz stvari, ki jih ljudje počnejo drug z drugim, drug drugemu, drug proti drugemu. Trage-

dija je zato v veliki meri delo naših rok. Planet oblikujemo z ogromno, kruto in trajno nepravičnostjo. To pa je priložnost za kristjane, da se odzovejo in pomagajo tistim, ki so v stiski.

V Svetem pismu so verniki poklicani, da pomagajo revnim, bolnim, zatiranim, sirotam, beguncem – vsakomur, ki je ranljiv. Sveto pismo prikazuje Boga kot zagovornika šibkih in nemočnih (Psalm 68,5; Luka 6,20–22; Jakob 1,27). To vključuje pomoč tistim, ki so jih uničile nesreče. Na primer, v času rimskega cesarstva je na zgodnje širjenje krščanstva vplivalo, kako so se kristjani odzvali na kuge. Ko so zdravi Rimljani bežali iz svojih mest, so kristjani ostali in pomagali tistim v stiski, včasih tudi za ceno lastnega življenja. V šestnajstem stoletju je Martin Luther pohvalil tiste kristjane, ki so čutili, da jih je Bog poklical, da pomagajo tistim, ki jih je prizadela črna kuga. V devetnajstem stoletju je Henri Dunant iz prve roke videl bolečino in trpljenje ranjenih vojakov in se zavezal, da bo glede tega nekaj storil. Zbral je majhno skupino švicarskih kristjanov, združenih v svoji teologiji in moralnem občutku pomena človeškega življenja, človeški želji,

da bi nekoliko olajšali muke tistih, ki trpijo. Tako se je rodil Rdeči križ in kmalu pripeljal do prve ženevske konvencije za zaščito ranjenih vojakov.

Za pomoč drugim ni potrebna vera v Boga, bi pa morali biti kristjani nadpovprečno motivirani, da pomagamo ljudem v stiski. Krščanstvo namreč poziva k solidarnosti z drugimi, saj smo vsi ljudje del ene družine, vsi smo enako podobni Bogu. In kot je zapisal Sobrino: »Solidarnost pomeni pustiti, da nas prizadene trpljenje drugih ljudi, deliti njihovo bolečino in tragedijo«. Jezus nam služi kot zgled, saj je jokal nad žalostjo svojih prijateljev (Janez 11,35), trpel je na križu in ve, kako je trpeti. Bog iz Svetega pisma čuti s človeštvom in prevzame bolečino človeškega trpljenja.

Skratka, Sveto pismo ne trdi, da je treba bolečino in trpljenje

sprejemati stoično ali brez odziva. Psalmi so molitve iz Svetega pisma in kažejo, da so žalovanje, jok in jeza sredi slabih časov primerni. »Zakaj, Gospod, ... se skrivaš v času stiske?« »Doklej, Gospod, me boš vedno pozabljal?« »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?« (Psalm 10, 13, 22). Kadar so situacije do konca krute, nam preostane, da se oklenemo Boga, »moje skale, moje trdnjave, mojega osvoboditelja« (Psalm 18,2). Bog je namreč Bog usmiljenja in vse tolažbe. In ker nas tudi Cerkev navdaja z velikim veseljem in tolažbo, smo kristjani dolžni biti v tolažbo vsem ljudem na vse možne načine, bodisi s sočutjem in sotrppljenjem kot tudi z materialno pomočjo.

Deloma povzeto po članku: O'Mathúna, D.P. (2018). Christian Theology and Disasters: Where is God in All This?

dr. Daniel Brkič **Bog ali idol**

Dr. Daniel Brkič je pastor Evangelijske cerkve Dobrega pastirja Novo mesto in profesor na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu.

V središču človekovega srca je oltar. Če na oltarju ni Boga, na oltar postavimo malika, kajti človekovo srce je nenehna tovarna idolov (Jean Calvin). Bili so časi, ko je bilo pogansko malikovanje nekaj običajnega. Potem je nastopilo krščanstvo. Toda v postkrščanski dobi je postalo malikovanje še očitnejše. V poskusu, da bi se osvobodili Boga, postajamo ujetniki napačnih prioritet, vrednot in želja. Vsak nadomestek Boga je idol. Pa ne zato, ker je Bog kapricast in častihlepen samodržec; Bog to zapoveduje v naše dobro. Imamo samo eno izbiro: Bog ali idol?

Sodobni idoli niso izdelani iz kamna, lesa ali zlata. Idoli so lahko ideje, občutki, užitki, am-

bicije, motivi, moč, oblast, uspeh, prepričanje, verovanje. Ko postanejo osebe ali stvari pomembnejši od Boga, postanejo idoli, brez katerih ne moremo živeti. Lahko gre za dobre, plemenite in hvalevredne reči, kot so družina, naši otroci, izobrazba, delo, služba, kariera, imetje, hišni ljubljenci, hobiji, šport, zunanji izgled, prijatelji, ljubezen, pametni telefon, znanstveni dosežek. Ko govorimo o Bogu, moramo biti previdni, da celo iz njega ne naredimo idola, ki ustreza našim pričakovanjem in predstavam. Kajti Bog ni problem, ki ga je treba rešiti, ni vprašanje, na katero je treba odgovoriti, ni stvar, ki jo je treba dokazati, ni nauk, ki ga je treba pojasniti. Bog je skrivnost, ki jo je treba izkusiti. Verske izjave prvenstveno niso rezultat naše inteligence, ampak Božjega razodetja in našega srca. Gre za odnos.

Martin Luther je trdil, da nihče ne zgreši, ne da bi prej prekršil prvo od Desetih Božjih zapovedi, ki pravi: »Ne imej drugih bogov poleg mene!« To pomeni, da je vsak greh najprej greh malikovanja. Ljudje postajamo to, kar častimo. To nas določa. Če je naš idol denar, postanemo grabežljivi in skopuški. Če

je naš idol pohota, nas žene umazana spolnost in egoizem. Če je naš idol delo, se v delu izgubimo in zaradi njega izgorimo. Če je naš idol krščanstvo, lahko postanemo ošabni, pristranski in arogantni do drugih. Če je naš idol politika, nas lahko zaslepi demon oblastništva in sovražnega govora. Če je naš idol lastni izgled, privre na površje bolesten narcisizem. Če je naš idol pametni telefon, ne zmoremo vzpostaviti medsebojnega odnosa. Žal velja prepričanje, da kogar ni v virtualnem svetu, ga pravzaprav ni. Ustvarjeni smo po Božji podobi, idoli pa nas naredijo podobne njim. Pregled svoje Facebook strani, objavljenih fotografij, komentarjev, všečkov in spletne-

ga brskalnika preteklih tednov pove vse o naših idolah in prioritetah.

Narobe je, ker smo obrnili prvotni stvariteljski red. Ugledni ameriški filozof Peter Kreeft trdi, da nasprotje vere ni nevera oziroma ateizem, ampak malikovanje. Predvsem malikovanje samega sebe, ker od Adama dalje želimo postati bogovi. Sodobni idoli niso narejeni iz kamna, lesa ali dragocenih kovin. Ustvarjeni so iz naših pričakovanj, predstav, sanj, domišljij, fantazij, idej in iluzij. Vse to so nadomestki Boga. Idol je to, za kar živim in brez česar ne morem živeti. Imam samo eno izbiro: Bog ali idol?

Miza

**Henri Nouwen (1932 – 1996),
nizozemski duhovnik, profesor, pisec in teolog**

Miza je eno najbolj intimnih mest v našem življenju. Tam se predajamo drug drugemu. Ko uporabimo besedne zveze, kot so: vzemi si še, naj ti postrežem še en krožnik, naj ti natočim še en kozarec, ne bodi sramežljiv, uživaj, rečemo veliko več, kot to izražajo naše besede. Prijatelje vabimo, da postanejo del našega življenja. Želimo, da jih negujeta ista hrana in pijača, ki negujeta nas. Želimo si obhajila. Zato je zavračanje hrane in pijače, ki jo ponuja gostitelj, tako žaljivo. Je zavrnitev povabila k domačnosti in zaupnosti. Miza je prostor, kjer želimo drug drugemu postati hrana. Vsak zajtrk, kosilo ali večerja lahko postane čas krepitev medsebojnega občestva.

(Henri Nouwen)

*Ko je prišla ura, je sédel k mizi in apostoli z njim.
In rekel jim je: »Srčno sem želel jesti z vami to
pashalno večerjo, preden bom trpel ...
In vzel je kelih, se zahvalil in rekel: »Vzemite to in
si razdelite med seboj ...«
(Evangelij po Luku 22, 14-15. 17)*

Elina Braz de Almeida Ljubezen do konca

Elina Braz de Almeida je evangeličanska duhovnica in pastoresa v Evangeličanski cerkvi v Kutini na Hrvaškem.

Otroci in nekateri odrasli se boji-
jo teme. Neki otrok je vprašal:
»Kdo si je izmislil temo?« V Sve-
tem pismu beremo o najtemnej-
ših trenutkih človeštva, o času,
ko je človek izdal svojega Odre-
šenika in najboljšega prijatelja,
Božjega Sina. Tega ni storil sam
Juda. Vsi smo lahko izdajalci.
Ko je Jezus napovedal učencem,
da ga bo eden izdal, so se začeli
spraševati: »Saj nisem jaz, Gospod?«
To je pomembno vprašanje. Vsak
si ga mora postaviti. Če smo iskreni
do sebe in Boga, se vprašamo: »Saj
nisem jaz, Gospod, ki Boga ne ljubim
s celim srcem in svojega bližnjega
kakor samega sebe? Saj nisem
jaz, Gospod, ta, čigar odločitve
vodijo samo materialne vrednosti
in lastna prednost? Saj nisem
jaz, Gospod, nehvaležen in tr-
dosrčen? Ali ni vsa zloba, ki jo

vedno vidim v drugih, pravzaprav
v mojem srcu? Saj nisem jaz,
Gospod?« Sprašujemo se, če-
prav odgovor poznamo: »To sem
jaz.« Jaz moram priznati, da gre-
šim v mislih, besedah in dejanjih.
Ko to priznam, mi več ni treba
bežati od sebe in Boga. Smem
biti tak, a v srcu odprt pred Bož-
jim obrazom.

Evangelij mi sporoča, da jim je
Jezus, ker je vzljubil svoje, izka-
zal ljubezen do konca. Ljubezen
jim je izkazal tako, da jim je umil
noge in opravljal delo sužnjev.
Umil je Janezove noge, on ga je
zelo ljubil. Umil je Petrove noge,
a on se je Jezusu upiral in ga
zatajil. Umil je Tomaževe noge,
a on je bil maloveren. Umil je Ju-
dove noge, a on je Jezusa izdal.
Umil je tudi noge ostalih učen-
cev, ki so zahtevali najboljše me-
sto in ga na koncu zapustili in
pobegnili. Dodajmo še svoje ime
in povejmo: »Umil je tudi moje
noge, ki sem ... ker je On Božji
Sin in mi izkazuje ljubezen do
konca.«

On nam je dal svojo ljubezen,
česar se bomo spominjali, dokler
bo svet obstajal. Nekoč je bil obi-
čaj, da na Gospodovo večerjo
javni grešniki niso smeli priti. V
naši Cerkvi grešnike sprejema-
mo in tega nikomur ne prepove-
dujemo, ampak jih spodbujamo,

naj se umijejo v Njegovi krvi in sprejmejo Kristusovo telo in Njegovo kri, kajti, če smo iskreni, brez tega ne bi bil nihče dostojen pristopiti k sveti mizi. Jezusova družina niso bili nikoli posebni izbranci, zato so mu drugi očitali: »Ta sprejema grešnike in je z njimi. Glej, požrešnej je in pijanec, prijatelj cestnarjev in grešnikov.«

V tistem času je bila navada, da je na obedu gospodar gostu, ki mu je hotel izkazati posebno pozornost in ljubezen, dal pomočen grižljaj. V Evangeliju beremo, da je dal Jezus tak grižljaj Judi. Izdajalcu Judi je bil namenjen poseben znak ljubezni. To Jezus vedno naredi: najbolj grešnim želi najbolj odpreti svoje srce, da bi se spreobrnili. Tudi danes nam izkazuje ljubezen in nam govori: »Glej, stojim pred vrati in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal z njim, on pa z menoj.« Kako se bomo odzvali na njegovo povabilo? Ali bomo vrata svojega srca odprli, ali pa bomo grižljaj vzeli in takoj odšli. Toda zunaj je bila tema. Temna noč. Tema je prinesla v svet greh. Vsak, ki zapušča Jezusovo ljubezen, živi v temi. »To pa je oznanilo, ki smo ga slišali od njega in vam ga oznanjamo: Bog je luč in v njem ni nobene teme. Če

rečemo, da smo v občestvu z njim, pa kljub temu hodimo v temi, lažemo in ne ravnamo v skladu z resnico. Če pa hodimo v luči, kakor je v luči on sam, smo med seboj v občestvu in kri njegovega Sina Jezusa nas očiščuje vsakega greha.«

In zunaj je bila tema, noč. Ne mislimo, da je Njegova ljubezen namenjena drugim, boljšim. On je umrl za nas, zame in zate. Lahko rečemo: »Jaz sem ta, ki je zgrešil pred Bogom in ljudmi.« Toda lahko rečemo tudi: »Jaz sem ta, kateremu je Jezus izkazal ljubezen do konca. Namesto mene je bil razpet na križu. Grehi so mi odpuščeni zaradi njega. Po milosti sem tudi jaz Božji otrok.«

Nedavno sem imela pogovor s svojo petletno hčerjo o nečem, kar je ušpičila, pa ne bi smela. Njen odgovor na moje besede je bil: »Če mi ti ne moreš oprostiti, vem, da mi Jezus lahko.« To je resnica. Jezus izkazuje ljubezen do konca. On ljubi tudi zlobne, zato ima vsakdo upanje, da lahko pristopi h Gospodovi večerji in sprejme največjo ljubezen.

Prevod: dr. Daniel Brkič

dr. Katja Brkič Golob
Komplikacije

Dr. Katja Brkič Golob je teologinja, klinična psihologinja in psihoterapevtka, predavateljica na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu in na Univerzi v Novem mestu ter duhovnica in voditeljica slavnice in glasbene skupine v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Ljudje si radi zakompliciramo svoja življenja in vsakodnevne obveznosti. Zagotovo ste se že kdaj znašli v situaciji, ko ste v reklamnem letaku videli, da ima neka trgovina, ki je od vašega doma oddaljena neprimerljivo dlje kot druge trgovine, nekaj znižanega in ste se odpravili v oddaljeno trgovino, da bi le dobili tisti izdelek bolj poceni, čeprav ste si na tak način zakomplicirali pot, po možnosti plačali več za bencin in parkirišče. Ali

pa, ko dobimo zdravila, ki nam jih predpiše zdravnik, pa gremo brati stranske učinke in mislimo, da imamo vse, ki so možni. Ali pa, preden kupimo živila v trgovini, preberemo vse E-je, ki so dodani tem živilom. Pomislimo, koliko časa porabimo, da se dogovorimo, kam bomo šli na dopust, ker je toliko različnih vidikov, ki jih je potrebno pri tem upoštevati.

Podobno je tudi, ko razmišljamo o duhovnih stvareh. Kaj mora človek narediti, da bi bil odrešen, je vprašanje, ki si ga postavljamo. Ljudje včasih mislimo, da moramo iti na konec sveta, da bi si olajšali svojo dušo, da bi se razsvetlili. Nekateri menijo, da si lahko odrešenje zaslužijo z dobrimi deli, spet drugi z moraliziranjem, spet tretji s tem, da so sami zase dobri ljudje. Koliko komplikacij, seznamov, pravil, točk, alinej si postavljamo. V resnici pa je stvar tako preprosta, saj je v Svetem pismu zapisano: *»Kdorkoli bo klical Gospodovo ime, bo rešen.«*

Naj bo tudi naše krščansko življenje v tem duhu. Ne dovolimo, da bi s svojim kompliciranjem in kritiziranjem izgubili rdečo nit, bistvo krščanstva, to

je, da smo odrešeni po milosti. Kličimo Gospodovo ime, saj pri Bogu nismo v vlogi sužnjevi in tujcev, temveč smo pri njem v vlogi domačina. In ker smo domačini pri Bogu, našemu očetu, lahko rečemo skupaj s psalmistom v Psalmu 107:

Zahvaljujmo se Gospodu, ker je dober, ker na veke traja njegova dobrota, ker vekomaj traja njegova ljubezen!

Naj govorimo Gospodovi rešenci, da nas je zbral iz vseh dežel

Bili smo lačni in željni, naša duša je omagala, vendar smo v svoji stiski vpili h Gospodu in nas je rešil iz naših tesnob, vodil nas je po pravi poti.

Zahvaljujmo se Gospodu za njegovo dobroto, da njegova čudovita dela, ker je napolnil našo lačno dušo z dobrim.

Zahvaljujmo se Gospodu, ker nas je rešil bede, ker nas je potegnil iz teme in smrtne sence, ker nam je pretrgal spono greha.

Zahvaljujmo se Gospodu za njegovo zvestobo, ker nam je poslal svojo besedo in nas ozdravil.

Povzdiguje ga v zboru občestva, ker je vihar spremenil v tišino, ker je pomiril in utihnil

valove, ker je puščavo spremenil v reko življenja, ker je suho deželo spremenil v izvire vode.

Zahvaljujmo se Gospodu, ker na veke traja njegova dobrota, od roda do roda njegova zvestoba!

V Svetem pismu je zapisano še: »Kajti gore se bodo premaknile in griči omajali, moja milost pa se ne bo odmaknila od tebe in moja zaveza miru se ne bo omajala, pravi tvoj usmiljeni, GOSPOD.« V tem nestabilnem času imamo zavezo z miru z Bogom, ki je naš Aba Oče, kar pomeni *naš zvesti očka*. Imamo Očeta, ki nas pozna po imenu.

Zato lahko z vsem zaupanjem molimo: *Gospod, naš Bog, naš Aba Oče, s hvaležnostjo v srcu smo se tudi danes odločili za pot v tvojo hišo molitve. Zaupamo, da si prisoten povsod tam, kjer sta dva ali so trije zbrani v tvojem imenu. Odpri nam pogled na dobroto, s katero nas bogatiš, in pomagaj nam odstraniti navade, s katerimi bremenimo življenje sebi in drugim. Utrdi našo vero in zaupanje, utrdi svojo zavezo miru in usmiljenja, ki jo imaš z nami.*

Ace Arsov Vera in luč

**Ace Arsov je pastor
Evangelijske cerkve
Logos na Bledu ter
voditelj Društva Doulus
za pomoč zasvojenecem in
njihovim svojcem.**

V moji sobi je nenadoma uga-
snila luč, zaslišal se je tih sko-
raj neslišen zvok in nato je na-
stala tišina. Čudno, kako je člo-
vek tako odvisen od malenko-
sti, svetlobe električnih svetilk.
Nisem imel nove žarnice, zato
sem nekaj trenutkov sedel in
razmišljal sam pri sebi.

Ko svetloba izgine, se začnemo
spotikati, saj smo negotovi, v
katero smer naj gremo. Čeprav
živimo v svetu, kjer je naravna
svetloba, se včasih pod to sve-
tlobo počutimo, kot da živimo v
luči teme. Ne tema v naši sobi,
ampak tema vlada v naših
mislih, v naših srcih. Kar naprej
se spotikamo v temi življenja.
Ne vidimo jasno ceste pred se-
boj, ne vemo, kam gremo.
Sploh ne vidimo smisla v na-
šem potovanju in zato nadalju-

jemo pot opotikajoč se v upa-
nju, da bo kdo prižgal luč, ki bo
nekoč osvetlila temo naše du-
hovne usmeritve.

Verjetno smo opazili tudi druge
kraje na naši življenjski poti,
videti so prav tako zmedeni kot
mi. Hodijo po enako težki poti
kot mi, vendar se zdi, da hodijo
bolj samozavestno. Zdi se mi,
da se manj spotikajo skozi te-
mo, kot da jasneje vidijo pot
pred seboj kot mi. Kako vedo,
kdo so in zakaj potujejo v sme-
ri, v katero se premikajo, kot da
vedo, kaj je njihov končni cilj.
Skratka, zdi se, da vidijo svetlo-
bo, ki je mi ne, svetlobo, katere
valovne dolžine ne opazimo.
Približamo se jim z željo, da bi
ugotovili, kakšno luč imajo v
svojih srcih, luč, ki osvetljuje
njihovo pot. In govorijo nam o
Bogu, o Kristusu, o veri. Vrača-
mo se razočarani in celo priza-
deti. Želeli smo svetlobo in čuti-
mo, da so nam bile besede po-
nujene, počutimo se kot človek,
ki je bil celo življenje slep in je
poslušal, kako drugi govorijo o
tem, kar vidijo.

Tako gleda nevernik na verne-
ga človeka. Zavida nam vero, a
ne razume, o čem govori. Zdi
se, da ima ta človek skrivnost-
no moč, ki ji pravimo vera, in ta

vera ga zmede, da bi razumel, iz česa je življenje, zakaj živimo. Ta vera je kot duhovni šesti čut, ki človeku omogoča, da se z razumom potopi v neko povsem novo duhovno stvar. Toda ko vernik govori o tej dimenziji, se njegov prijatelj še bolj zmede. Bolj kot kdajkoli prej še naprej tava v temi in se počuti zavrženega, izključenega iz tega čudovitega sveta, ki mu vlada svetloba. Pogosto ta občutek izključenosti, občutek ljubosumnja povzroči, da se človek upre tistemu, ki je našel mir z Bogom.

Zgodovina človeštva se je začela s krvavim umorom Abela, ki ga je ubil njegov brat Kajn. Kajn je bil ljubosumen na svojega brata Abela, čigar žrtev je bila vseč Bogu. Zato ga je ubil, vsa človeška zgodovina ponavlja to zgodbo. Najpogosteje ljubosumje nima tako hude oblike, vendar je še vedno prisotno. Povsod je očitna prizadetost nevernikov nad srečo vernikov. Poleg tega se nevernik zelo pogosto dvigne proti Bogu. Dvigne pest proti nebu in vzklikne: »Zakaj si me pustil v temi? Zakaj si me ustvaril in me potem vrgel v ta mračni, temni svet? Zakaj mi nisi dal luči, ki bi me vedno vodila?«

Ne samo, da nevernik krivi Boga za temno stanje duha, v katerem se nahaja, ampak tudi verjame, da je Bog krivičen. Da ima Bog ljubljence, da nekaterim daje dar vere, druge pa vrže v popolno temo.

Meni, da bi moral zaradi teme, v kateri živi, kriviti Boga, ki je odgovoren za njegovo stanje, z drugimi besedami, človek Boga pokliče na sodišče in ga razglasi za krivega.

Da bi bil sodni postopek pošten, mora biti obdolžencu omogočena obramba. V izvenobravnavnem postopku je obdolženec utišán ali preprosto ignoriran. Boga hitro obtoži, še hitreje ga razglasi za krivega, ne dovoli mu niti besedice v svoj zagovor.

Poslušajmo zdaj, kaj nam Bog sporoča s svojo besedo:

Prvič: Bog ne razlikuje med ljudmi, v njegovih očeh smo vsi enaki. Ni mu mar za bogastvo, lepoto ali vlogo človeka v družbi. Ni mu pomembna stopnja izobrazbe ali barva kože. Bog ne daje vere, kakor kdo hoče, ampak je vzpostavil zakone in načine, ki določajo, kateri človek lahko prejme dar vere. In ta načela omogočajo vsakemu

človeku, da ima dar vere, ne glede na osebnost. Če imajo nekateri ljudje dar vere, drugi pa ne, je to zato, ker so nekateri sprejeli Božjo resnico, drugi pa so jo zanemarili.

Drugič: Bog nas uči, da smo v temi, a ne zato, ker nas je namenoma postavil tja, ampak zato, ker smo iz svojega življenja izgnali njega, ki je edina luč. Pomislite na to za trenutek.

Ali je bil Bog od prvih trenutkov našega zavestnega življenja vključen v naše načrte ali pa smo načrtovali, kot da bi ga na najboljši način izločili iz našega življenja, da bi bili popolnoma neodvisni?

Bodimo iskreni, mislili smo, da nam bo brez njega bolje. Nekateri drugi so očitno zgrešili svojo pot, a naša življenja so bila drugačna. Nekaterim ni uspelo, mi pa smo bili prepričani, da bomo vedno vedeli le za uspehe.

Nekateri imajo za seboj propadle zakone, mi pa smo upali, da bomo doživeli ljubezen, ki bo nad ljubeznijo, ki vlada med ljudmi. Vse to, smo lepo načrtovali brez Boga. V naših kalkulacijah Bog ni imel mesta in potem smo se malo po malo za-

čeli soočati s surovo resničnostjo življenja. Prva razočaranja zaradi neuspeha, agonija izgubljenih ljubezni, vsa nesreča za nesrečo, dokler se nismo znašli v temi brez svetlobe, ki bi nas vodila.

Polni grenkobe smo s prstom kazali v nebo in obtoževali Boga. »Zakaj si dovolil, da se mi to zgodi?« Toda Božja obramba pred tako napačno držo gre takoj na začetku še korak dlje: *»Bog je tako vzljubil svet, ki je v temi, da je luč Božje resnice tisoče let razsvetljevala temo sveta. To luč je nosilo njegovo ljudstvo, preroki, da bi se končno ta luč pojavila na svetu v osebi Jezusa Kristusa, Božjega sina«.* (Janez 3,16)

Toda kaj se je zgodilo, ko je ta luč prišla na svet? Ali so bili ljudje veseli njenega prihoda? Ali so bili veseli, da jim je v temi svetila luč?

Jezus sam o tem govori takole: *'Na tem temelji maščevanje, luč je prišla na svet, a ljudje so imeli raje temo, ker so bila njihova dela hudobna'.* (Janez 1,9; Janez 3,19)

Ne samo, da je Bog pravičen, saj ga ne gre kriviti za temo, v

kateri je ves svet, ampak je postal luč sveta, da bi osvetlil zlo. Človek je poskušal ugasniti luč, a ta še danes sveti. **Luč najdemo v Jezusu Kristusu.**

Ne postavljajmo si vprašanja: Kako močna je moja vera? Vprašajmo se, če se lahko popolnoma zanesemo na Jezusa. Bog ne zahteva, da se zanesesh na cerkev, duhovnika, pastora. Prosi nas, da se zanesemo na samega Jezusa.

Ali verjamete, da je Jezus Božji Sin? Ali verjamete, kot je rekel sam: **Luč sveta.** Če res verjamete, da je tako, potem se lah-

ko zanesete na to. Lahko mu zaupaš vse svoje življenje, svojo prihodnost, tako na tem svetu kot na onem. Lahko mu dovolite, da reši problem vaše vere. Lahko verjamete vsemu, kar je učil. Lahko zaupate njegovi moči.

Ali je bilo vaše življenje brez Boga življenje brez luči? Če je tako, odprite vrata svojega življenja in pustite, da Božja luč Jezusa Kristusa osvetli vašo dušo, iz katere bo razsvetljevala pot vašega življenja. Potem boste lahko samozavestno korakali proti svojemu cilju.

Katja Lipičnik **Dve poti**

Katja Lipičnik je sociologinja in učiteljica ter glasbena animatorka veroučnih otrok v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Na poti skozi življenje se ljudje vedno znova najdemo na razpotju. Če sodimo po sebi, običajno raje izbiramo lažje poti. Čez poletje se verjetno mnogi od nas pripravljajo za dopust ali pa se morda iz dopusta že vračajo. Verjetno vsak dobro premisli, katero pot bo izbral. Na avtocestah so pogosto zastoji, lokalne poti pa so polne ovinkov.

Pred kratkim sem po radiu slišala dve znani pesmi, ki sta mi dali misliti. Prva nosi naslov *Stairway to heaven*, kar v prevodu pomeni *stopnišče ali stopnice do nebes*, druga pa nosi naslov *Highway to Hell*, kar bi lahko prevedli kot *avtocesta v*

peklu. Ne bom se spuščala v besedilo posameznih pesmi, saj mislim, da že iz naslova razberemo bistvo njunih sporočil: da v nebesa pridemo po stopnicah in v peklu vodi avtocesta.

Kakšne so stopnice v nebesa – ali so položne ali strme, koliko jih je – tega sicer ne izvemo, vsekakor pa stopnice vedno predstavljajo napor. Da jih premagamo, moramo vložiti vsaj nekaj truda. Tudi do Evangelijske cerkve Dobrega pastirja lahko pridemo po stopnicah in tisti, ki jih uporablja, je vsaj malo upehan, ko pride do vrha.

Avtoceste so po drugi strani prostrane, imajo več pasov, vozniki običajno med vožnjo vključijo kar tempomat in tako lahko po avtocestah potujemo dokaj udobno – če seveda ni gneče in zastojev.

Nikoli nisem slišala, da bi nekdo govoril ali bi katera pesem govorila o avtocesti, ki vodi v nebesa. Prav tako nisem nikoli slišala o strmem stopnišču, po katerem bi prišli do pekla. Očitno se vedno pot v nebesa povezuje s stopnicami ali lestvijo in z naporom.

Torej, katero pot izbrati? Logično bi bilo, da bi vsi izbrali pot v nebesa. Ampak še vedno je mnogokrat lažje izbrati drugo pot, pot v pekel. Zakaj je temu tako?

Eden od razlogov bi lahko bil, da gremo ljudje najraje tja, kamor gre večina. Pa četudi je to napačna smer. Morda se razlog skriva tudi v tem, da je avtocesta hitrejša, mi pa bi radi hitro prišli do cilja. Na avtocesti tudi ni nobenih ovir, pot je prostorna, lahko prehitavamo.

Morda pa je razlog, da raje izberemo avtocesto kot stopnice v tem, da moramo, če se vzpenjamo po stopnišču, odložiti vso prtljago, ki bi nas pri vzponu ovirala. Kar je spet zelo težko narediti, saj smo ljudje navezani na svoje stvari.

Kaj na vse to pravi Sveto pismo? Jezus je rekel: »Vstopíte skozi ozka vrata, kajti široka so vrata in prostorna je pot, ki vodi v pogubo, in veliko jih je, ki vstopajo po njej. Kako ozka so vrata in kako tesna je pot, ki vodi v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo.«

Zastavlja se nam vprašanje: Kaj pa je prava pot? Jezus je dejal: »Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.«

Kristjani, ki poznamo Jezusa, poznamo torej tudi pot. In ko poidejo moči, ko ne vemo, kam bi šli, gre Jezus pred nami. On nas vodi, nam odpira vrata in lahko mu zaupamo, da bomo prišli do pravega cilja. Naš cilj je namreč pot sama po sebi, kajti ta pot se imenuje Jezus Kristus.

Danilo Jovanović **Kako preživeti** **še en težak dan?**

Danilo Jovanović je teolog in duhovnik ter sodelavec pri vodenju študijsko-molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Kako začnemo dan? Pogosto s skrbmi, kako bomo preživeli še en težak dan. Vsak dan je poseben, drugačen in težak. Nikoli ne vemo, kaj nam bo prinesel novi dan. To ve samo Bog. Mnogokrat smo zelo obremenjeni in živimo v strahu, tesnobi, dvomu: »Kaj bo prinesel naslednji dan?«

Vsi vemo, da pretirana zaskrbljenost ni dobra že zaradi zdravja. Boga potrebujemo vsak dan, vsak trenutek in tudi takrat, ko se nam zdijo dnevi lažji in mirnejši, potrebujemo Božjo milost, da zdržimo.

Kakšen je recept, da preživimo

še en težak dan? Svoje srce in misli lahko že vnaprej pripravimo na težke dni. Tako kot pisec psalmov v Stari zavezi Svetega pisma lahko tudi mi shranimo Božjo besedo v svoje srce, da se ne vdamo skušnjavi, da bi pretirano skrbeli: »Tvoj izrek hranim v svojem srcu, da ne bi grešil zoper tebe [Bog]« (Psalm 119,11).

Da bi lažje preživeli še en težak dan, poskusimo z naslednjimi nasveti:

1 Vsak dan iščimo Boga.

Vsak človek ima drugačno rutino pri iskanju Boga. Začnimo in končajmo dan z Bogom. Ko bremo Sveto pismo, prosimo, da nas Bog skozi Besedo nagovarja, da nas uči in vzgaja. Sveti Duh pa naj nam razsvetli srce in pokaže, kaj moramo spremeniti v svojem življenju.

2 Bodimo hvaležni za Božjo milost.

Težave, ki jih imamo v življenju, niso nič v primerjavi z Božjimi blagoslovi, ki jih prejemo vsak dan. Ne pozabimo tega in hvalimo Boga, ker nam je dal novo življenje v Kristusu in obilo zemeljskih blagoslovov, ki

presegajo naše težave.

3 Ne skrbimo za jutri, osredotočimo se na danes.

Danes ne potrebujemo Božje pomoči za jutri. Na tisto, kar se bo zgodilo jutri, nimamo vpliva. Bog je vedno na bolj ali manj očiten način poskrbel za pobožne ljudi. Sonce vzhaja in nam daje toploto in življenje. Dež namaka zemljo, da zemlja ob-

rodi sadove. Ko so Izraelci tavalili po puščavi, jim je Bog – bodisi figurativno bodisi zares – dajal hrano iz nebes vsak dan posebej. Tudi v molitvi očenaš molimo k Bogu: »Daj nam danes naš vsakdanji kruh.« Ta naš današnji kruh je Jezus Kristus, Božji Sin, ki je dal sam sebe za nas, da bi ljudje lahko živeli res pobožno in razumno življenje vsak dan, četudi je dan težak.

dr. Daniel Brkič
Pet reči, ki jih
kristjani
verujemo o Bogu
(Odgovori na težka
vprašanja)

Sprašujem se, kaj sploh lahko povemo o Bogu? Nicejsko-carigrajska veroizpoved iz leta 325 in iz leta 381, ki je izvirni povzetek krščanskega verovanja, pove o Bogu le nekaj enostavnih besed: »Verujem v enega Boga, Očeta vsemogočnega, stvarnika nebes in zemlje, vseh vidnih in nevidnih stvari.« Ali so te besede dovolj? Zagotovo lahko o Bogu povemo več. Vendar ali res? Treba se je vprašati: »Kakšno je tveganje, ko povemo o Bogu preveč?«

Ne pozabimo na Božje vprašanje Jobu: »Kdo je ta, ki zatemnjuje posvèt z govori brez znanja?« (Job 38,2) Kaj naj povemo o Bogu, saj Božje misli niso naše misli in naše poti niso Božje poti, kajti kakor je nebo visoko nad zemljo, tako visoko so Božje poti nad našimi potmi in Božje misli nad našimi mislimi (Izaija 55,8-

9).

Ko govorimo o Bogu, moramo biti zelo previdni, sicer tvegamo, da iz Boga ustvarimo idola, ki ustreza našemu pričakovanju in predstavam, zato sledi razočaranje, ko se kaj ne zgodi. O Bogu tako in tako povemo preveč. Stara Cerkev se je tega zavedala, zato so v veroizpovedi izjave o Bogu jedrnate in brez podrobnosti. Bog ni problem, ki ga je treba rešiti, ni vprašanje, na katero je treba odgovoriti, ni stvar, ki jo je treba dokazati, ni nauk, ki ga je treba pojasniti. Bog je skrivnost, ki jo je treba izkusiti. Verske izjave prvenstveno niso rezultat naše inteligence, ampak našega srca. Gre za odnos. Tako kot pri naših izpovedih, ko izkazujemo ljubezen drugim. Izzvani smo, da živimo skladno s svojimi izpovedmi.

Poglejmo pet reči, ki jih kristjani verujemo o Bogu in jih izpovedujemo v prvem delu Nicejsko-carigrajske veroizpovedi:

Prvič, verujemo, da Bog obstaja. S to izjavo priznavamo, da nismo mi Bog in smo od njega odvisni. Izpovedujemo, da Bog ni predmet manipulacije, ker on presega naravno in je onkraj naše razlage in nadzora.

Drugič, verujemo, da je Bog, ki se je sam razodel, samo eden. Božja enost preprečuje govor o

starozaveznem in novozaveznem Bogu, Bogu sodbe in Bogu usmiljenja, Bogu postave in Bogu milosti.

Tretjič, verujemo, da je Bog Oče. Ne gre za spol ali projekcije človeškega očetovstva. To, da je Bog Oče, pomeni, da je oseben in odnosen (občestven), ker je Trojstven. Ker je Bog Oče, ni abstrakten in ravnodušen, ampak je družben (socialen), ljubeč in je v življenje sveta vpleten in vključen. Lahko ga spoznavamo in izkušamo.

Četrtrič, verujemo, da je Bog vse-mogočen. S to izjavo priznavamo, da se Bog razlikuje od človeka, ker je v Bogu končna moč in tudi vir vse moči. Verujemo, da je Bog vse-mogočen v svoji ljubezni. Božja vse-mogočnost ne pomeni, da lahko Bog naredi vse. Bog ne more neobstajati, lagati, grešiti, storiti zla, ker je to proti njegovi naravi, saj je svet, dober in je popolna resnica. Božja vse-mogočnost pomeni, da je Bog suveren in ima popoln nadzor nad vsem. Ne gre za naključje, slučaj, usodo, rutino. Božja moč ni slepa. Vse, kar Bog počne, ima razumski namen oziroma cilj, ker je Bog tudi vseveden. Prav tako je vseprisoten v času in prostoru. Bog nima telesa, a to ne pomeni, da je odsoten. Božja vse-mogočnost in vsevednost potrjujeta njegovo vseprisotnost.

Atributi Boga, izraženi v triadi Božje vse-mogočnosti, vsevednosti in vseprisotnosti, govorijo o gospostvu Boga, zato Boga imenujemo Gospod. Ko spoznamo, da je Bog vse-mogočen Odrešnik, svet ni več tako kaotičen in strašljiv.

Petič, verujemo, da je Bog stvarnik nebes in zemlje, vseh vidnih in nevidnih stvari. To pomeni, da stvarstvo ni bog in obstajata materialna in nematerialna resničnost. Nič, kar obstaja, ne obstaja zunaj Boga, razen zla. Stvarjenje ni le zgodovinski dogodek, ampak je stalno Božje delo, kajti Bog dela vse novo (Razodetje 21,5).

Začeli smo z Božjim vprašanjem Jobu, končajmo pa z Jobovim odgovorom Bogu: »Kdo je ta, ki brez znanja zamegljuje posvèt?« Zato sem govoril in nisem razumel reči, ki so zame pretežke in jih ne poznam.« (Job 42,3) Na tej točki mora naše natolcevanje o Bogu utihniti in se mora prepustiti tišini globine Božje skrivnosti. Tako kot je to storila prva Cerkev v svoji veroizpovedi. V Svetem pismu ni brez razloga zapisano: »Utihnite in spoznajte, da sem jaz Bog.« (Psalm 46,11) »Gospod je v svojem svetem templju, umolkni pred njim vsa zemlja!« (Habakuk 2,20)

Rebeka Jovanović
Jutranja molitev

Rebeka Jovanović je sodelavka pri vodenju študijsko-molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

**Dragi Bog, hvala ti za novi dan,
ki si mi ga podaril.**

**Tudi danes se bom zagotovo spopadala
z novimi ovirami, vzponi in padci,
ki sestavljajo moje življenje.**

**Daj mi moč, da naredim nekaj dobrega
za bližnjega. Omehčaj moje srce, da odpustim
vsakemu, ki me prizadene.**

Vodi me, uči in oblikuj tako, kot ti želiš.

**Naj bo vsak trenutek mojega življenja
v tvojo slavo.**

Amen.

Lea Brkič
Ena izmed
nepopolnih
žensk v Svetem
pismu

Lea Brkič je voditeljica veroučnih aktivnosti ter animatorka in moderatorka na področju družbenih dejavnosti v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

V Svetem pismu najdemo veliko nepopolnih žensk, ki so pokazale izjemno moč, ko so sprejele svojo nepopolnost in ranljivost ter so se v težkih situacijah zanašale na svojo vero v Boga. Ena takšnih je Hagara. Njena zgodba je zgodba vsake ženske, ki se tudi v današnjem času sooča z občutki nezaželečnosti, neljubljenosti in zavrnitve.

Njena situacija še zdaleč ni bila rožnata. Bila je egiptovska sužnja pri Abrahamovi ženi Sari. Njena gospodarja, Sara in

Abraham, sta se svojevlejno odločila, da bo Hagara postala »nadomestna mati« otroku, ki bo Abrahamov potomec. Bogu sta ponudila svojo »izvirno« idejo za rešitev problema potomstva, čeprav je bila Božja obljuba, da bosta starša sinu obljube Abraham in Sara. Ali je imela Hagara možnost, da njuno odločitev odkloni? Ne, ker je bila kot služkinja v popolnoma podrejenem položaju in brez vseh pravic. V nekem trenutku pa jo je, ko je dojela, da bo svojemu gospodarju rodila otroka, prevzel občutek večvrednosti. Njena gospodarica je bila nerodovitna, pa še precej v letih. Čeprav je bila Hagara še vedno služkinja, je dojemala svoje trenutno stanje kot nekaj, kar ji daje pravico, da svojo gospodarico prezira. Nerodovitnost je namreč za tisti čas pomenila nekaj najslabšega, kar se je lahko zgodilo ženski. Pri Hagari tako opazimo, da se občutek manjvrednosti spremeni v občutek večvrednosti. Razlika med tema dvema občutkoma je v tem, da človek z občutkom večvrednosti bolj škoduje okolici, človek z občutkom manjvrednosti pa bolj škoduje sebi.

Kot mlada nosečnica je bila s strani svojih gospodarjev izгна-

na v puščavo, kjer ni bilo več nobenega upanja za prihodnost. Čakala jo je smrt. Toda spodbudno je, da jo je Bog videl v njeni šibkosti in tudi v njenem grehu. Poslal je angela, ki ji je rekel, naj se vrne domov. Povedal ji je tudi, da bo po rodovini njenega sina veliko potomcev. Ko se je angel z njo pogovarjal, je ni opominjal glede njenih preteklih in tedanjih grehov, ampak se je osredotočil na njeno prihodnost. Govoril ji je o tem, kaj bosta ona in njen sin postala, ne glede na njun trenutni položaj in napake v preteklosti. Vse, kar je angel od nje zahteval, je bila le poslušnost, da se vrne k svojima gospodarjema. Ta poslušnost je pomenila kesanje. Hagara se je vrnila k svojima gospodarjema.

Kljub vsemu, kar je doživela, jo je Bog videl v vsej njeni prizadetosti, grenkobi in krivici. Ravno v puščavi se je srečala z Bogom in to je spremenilo njeno življenje. Od takrat je vedela, da jo Bog vidi in ljubi. Hagara je prva oseba, ki je Boga poimenovala El Roí, kar v prevodu pomeni »Bog, ki me vidi«. Ko je bila še pri svojih gospodarjih, ni čutila izolacije, kajti Sara in Abraham sta nadzirala vsak vi-

dik njenega življenja. Njeno izgnanstvo v puščavo pa je pomenilo popolno izolacijo. Tako obupen položaj jo je pripeljal do tega, da je začela razmišljati, kdo je. Po srečanju z Bogom je začela razvijati svoj odnos z Bogom. Ta odnos je postal najpomembnejši odnos, ki ga je kdaj poznala. Bog je vstopil v njeno življenje na poseben in nenavaden način.

Včasih gledamo na svojo preteklost in se »diskvalificiramo«, da bi nas Bog lahko uporabil. Toda primer nepopolne Hagare nas spomni, da Božja milost lahko spremeni naše pomanjkljivosti v orodje za izvršitev namena, ki ga ima za naše življenje Bog. Na to nas spomni tudi apostol Pavel z besedami: »Če je torej kdo v Kristusu, je nova stvaritev. Staro je minilo. Glejte, nastalo je novo.« (2 Korinčanom 5,17)

Tjaša Golobič Štucin Ljubiti pomeni dajati

Tjaša Golobič Štucin je teologinja, sociologinja in pedagoginja ter voditeljica skavtske skupine »Royal Rangers« v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

»Lahko dajete, ne da bi ljubili, toda ne morete ljubiti, ne da bi dajali.« (Rick Warren, Življenje z namenom, Noella, 2002).

Otroci nas lahko veliko naučijo o človeški naravi in tako o nas samih. Če bi morali odgovoriti na naslednje vprašanje, kako bi odgovorili: Kaj je otroku lažje, sprejeti novo igračo ali deliti z drugim otrokom svojo najljubšo igračo?

Deliti z drugimi je nekaj, kar je v večini primerov potrebno majhne otroke naučiti. Deliti svoje igrače, deliti svojo hrano, deliti svojo sobo, deliti pozornost staršev z bratom ali sestro ali z

drugimi ljudmi. Otroke, ki so bolj vodljivi, tega naučimo hitreje kot tiste z močnejšo voljo. Ampak priučena navada, da delimo stvari z drugimi, je premalo za srečno, dobro življenje.

V knjigi z naslovom *Življenje z namenom* sem prebrala naslednjo misel: »Lahko dajete, ne da bi ljubili, toda ne morete ljubiti, ne da bi dajali.« Dajanje je torej posledica ljubezni. Otroke lahko v teoriji naučimo, da je dobro in primerno deliti, kar imamo, z drugimi, vendar jim težko brez zgleda pojasnimo, da je dajanje posledica ljubezni, ne pa zgolj morale ali preračunljivosti.

Otrok se boji, da bo izgubil, če

bo moral deliti. Zato ga odrasli opogumljamo, spodbujamo k temu dejanju. Tudi mi se bojimo, da bomo izgubili trenutke življenja, če bomo delili z drugimi čas. Tehtamo, preračunavamo, odmerjamo in zadržujemo zase. Zato je dobro, da imamo drug drugega, našo duhovno družino in skupnost Cerkve, v kateri se spodbujamo med seboj s poslušanjem Božje besede, ki pravi, da je bil Bog prvi, ki je vzljubil ta svet, in je, iz te ljubezni, dal svojega sina, da bi nihče kdor vanj veruje ne umrl, ampak bi imel večno življenje (Janez 3,16).

Ali ni ravno dar večnega življenja največji dar ljubezni Boga? Ali ni ravno večno življenje

tisto, česar človek brez Jezusa nima in po čemer hrepeni? Kajti ko mora človek dajati, je njega manj, bližnjega pa več. In Bog je kot prvi, ki je začel z darovanjem, moral umreti, da bi mi lahko živeli. Zato je le po veri vanj v naša srca izlita Božja ljubezen, ki nas usposablja za dajanje, kar je služenje Bogu in bližnjemu.

Če smo utrujeni in nam zmanjkuje poguma za nadaljnje služenje bližnjim v ljubezni, potem se spomnimo, da nam le vera v Jezusa Kristusa vsak dan daje novih moči, da lahko uresničujemo največjo zapoved izmed vseh, to je zapoved ljubezni do Boga in do bližnjega (Luka 10,27).

Katja Lipičnik

Svoj pogled usmerimo v Jezusa

Neki vernik je pred nedeljskim bogoslužjem stopil do pastorja in mu dejal: »Odločil sem se, da ne bom več obiskoval bogoslužij«. Preden bi mu pastor lahko nasprotoval in ga začel prepričevati, naj ostane, je že nadaljeval: »Glejte, zelo me moti, ker nekateri verniki vedno zamujajo, prav tako me moti, ker ne dajejo vsi desetine pri kolekti (nabirki), pevci ves čas ponavljajo iste pesmi in še »fušajo« zraven in malo prej sem slišal, da sta brat in sestra grdo govorila o drugih! Preprosto imam tega dovolj, zato sem danes zadnjič tukaj.« Pastor, ki je naposled le prišel do besede, mu je mirno rekel: »Dobro, ampak preden se dokončno odločite, bi vas prosil, da nekaj naredite zame. Prosim, da do vrha napolnite kozarec z vodo, ga držite v roki ves čas bogoslužja, na koncu pa mi ga prinesite.« Verniku se je naloga zdela sicer malo nesmiselna,

ampak je ubogal pastorja. Do vrha je napolnil kozarec in ga ves čas bogoslužja skrbno držal, po koncu pa prinesel do pastorja, pri čemer je še posebej pazil, da ne bi kaj polil. Radovedno je čakal, kaj bo pastor povedal. Le-ta je rekel: »Ali ste danes med bogoslužjem opazili, da je kdo zamudil?« Vernik je rekel: »Gledal sem samo kozarec, zato nisem gledal okoli!« »Ste med kolekto (nabirko) opazili, da niso vsi dali desetine?« »Ne, tudi tega nisem opazil, ker sem gledal kozarec!« Pastor je nadaljeval: »Ste slišali »fušanje« pevcev in obrekovanje?« Vernik je zopet rekel: »Tudi tega nisem opazil, ker nisem gledal okoli! Gledal sem samo svoj kozarec! Ne vem, ali ste opazili, ampak prav nič nisem polil,« se je še pohvalil. Pastor je tedaj rekel: »Dragi vernik, danes ste vso svojo pozornost usmerili le na kozarec, naslednjič pa svoj pogled usmerite v Jezusa in videli boste, da vas te stvari, ki so vas motile do sedaj, ne bodo več motile!«

Nauk te zgodbe je preprost: Če bi tudi mi želeli poiskati napake drug drugega, bi jih hitro našli. Vendar če iščemo samo napake, lahko hitro spregledamo le-

pe in dobre stvari, ki se dogajajo okoli nas. V bistvu zgrešimo bistvo. Vsi smo božje stvarstvo, ampak smo grešniki, med nami v občestvu pa prebiva Gospod Jezus Kristus, ki ne gleda na naše grehe, ampak nam prinaša mir in odpuščanje. Zato tudi mi ne glejmo na drug drugega tako, da bi iskali slabosti, grehe in napake, ampak se med seboj spodbujajmo in ljubimo.

Sveto pismo nas v pismu Hebrejcem spodbuja in opominja: »Oklepajmo se neomajne izpovedi upanja, ker je on [Bog], ki je dal obljubo, zvest. Mislimo drug na drugega, takó da se spodbujajmo k ljubezni in dobrim delom. Ne zapuščajmo svojega zbora, kakor imajo nekateri navado, marveč drug drugega spodbujajmo, in to tem bolj, čim bolj vidite, da se bliža dan.«

dr. Daniel Brkič
Tri krivoverne
zablode
evangelija
prosperitete

Binkoštno-karizmatično gibanje, znano kot »beseda vere (Word - Faith)«, preroška generacija novega razodetja Duha, uči, da Bog uresničuje to, kar v veri govorimo mi. Krivoverstvu »imenuj in zahtevaj« sledi večina neobinkoštnikov. Ta nevarni človeški domislek krute prevare zahteva od Boga materialno blaginjo, bogastvo, zdravje, uspeh, zmago, čudež, srečo. Zavedeni verniki spektakularnega evangelija postanejo duhovno obubožani verniki, medtem ko so njihovi »šerifi« slavni in bogati na tuj račun. Toda kaj je že v osnovi narobe s takšno enolončnico krščanstva in new age gibanja, ko gre za karizmatično pozitivno izpovedovanje vere (positive confession)?

**Evangelij prosperitete nado-
mešča moč Kristusovega
evangelija z močjo človeške
volje.**

V očenašu molimo: »Oče naš, ki si v nebesih ... zgodi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji ...« (Matej 6,10) Jezus Kristus je molil: »Oče, ne moja volja, ampak tvoja naj se zgodi.« (Luka 22,42) Sveto pismo ne obljublja ameriških sanj za zavajanje. To je voda iz Jakobovega studenca, ne pa Živa voda (Janez 4,12-14). Sporočilo, ki obljublja večje hiše, dražje avtomobile in letala, zdrava in lepa telesa, boljše odnose in boljšega samega sebe je sporočilo s površja Jakobovega studenca. Krivoverstva nikoli ne izginejo, ampak se stalno pojavljajo v drugi embalaži. To je drug evangelij: »Čudim se, da se od tistega, ki vas je poklical po Kristusovi milosti, tako hitro obračate k nekemu drugemu evangeliju. Toda tudi če bi vam mi sami ali pa angel iz nebes oznanjal drugačen evangelij, kakor smo vam ga mi oznanili, naj bo preklet! Kakor smo prej rekli, tako pravim ponovno: če vam kdo oznanja evangelij, ki je drugačen od tistega, ki ste ga prejeli, naj bo preklet!« (Galačanom 1,6-9)

Naša čutila ne zaznajo duhovne prevare, zato moramo imeti duhovni dar razločevanja duhov (1 Korinčanom 12,10). Ni

drugega zakonitega evangelija razen dobre novice Jezusa Kristusa; vse drugo je nelegitimno in zapade strašni Božji sodbi. Apostol Pavel je zapisal, da takšni pridigarji ugajajo ljudem, žgečkanju njihovih ušes, ne pa odrešenju duše. »Ušesa bodo obračali proč od resnice.« (2 Timoteju 4,4). »Koga si namreč skušam dobiti na svojo stran, ljudi ali Boga? Si mar prizadevam, da bi ugajal ljudem? Ko bi še hotel ugajati ljudem, ne bi bil Kristusov služabnik.« (Galačanom 1,10)

Evangelij prosperitete nadomešča moč Božje besede s človeško besedo.

Osredotočenost na moč govorene besede je v bistvu »krščanska mantra«, iztrgana iz konteksta Svetega pisma. Mantra (sveta beseda, sveti zvok) kot duhovno vodilo se je razvila v verskih obredih indijskega vedizma, predvsem v hinduizmu, pa tudi v budizmu, sikhizmu in džainizmu. Danes so mistične prakse z rituali nekrščanskih religij v krščanski preobleki splošno razširjene v novodobnih duhovnih gibanjih in spiritualizmu fundamentalističnega neobinkoštništva, ki posnema tudi afriško kundalini

duhovnost. Za vsem tem stojijo temne sile, ki imajo vibracijsko energijsko moč potvorbe in vplivajo na zavest. Navajanje, razglašanje in ponavljanje takšnih »besed in glasbe« imajo vpliv na vse sfere človeka. Ni vsako navajanje izbranih vrstic iz Svetega pisma navdihneno.

Prižnica mora biti znana po razlagi Božje besede, ne pa po misterioznih praksah, ezoteričnih in astralnih izkustvih. To nadomešča moč Božje besede, izgovorjeno Besedo Boga s šibkimi besedami grešnih ljudi (majhnih bogov), čeprav se sliši kot koristno in uporabno pozitivno mišljenje: »Sem močan in zdrav. Ne potrebujem zdravnika. Ne potrebujem zdravil. V mojih ustih je čudež. Moj dom je poln bogastva, ne pa revščine. Imam Božje razodetje. Sem razsvetljen. Imam besedo od Boga. Sem prebujen. Rojen sem za uspeh. V sebi sproščam zmagovalca. Prerokujem v narod. Osvobajam in zavzemam teritorij. Rušim utrdbe. Sem Božji izvoljenec. V meni je odsev božanskosti. Resnica je v meni ...« Bog ne izpolnjuje vseh naših želja, vedno pa izpolni vse svoje obljube.

Evangelij prosperitete nado-

mešča delovanje Svetega Duha s čustvi.

Namesto da bi se zmanipulirani verniki dali voditi Svetemu Duhu, doživljajo euforijo in izkustva, podobna transu, in to pripisujejo močni veri, v resnici pa gre za mešanico motivacijskih govorov krščanskih gurujev, vračev, šarlatanov in mazačev, ki z lažno (psevdo) psihologijo, terapijo, (avto)sugestijo in mistiko, včasih celo s pomočjo hipnoze in magije, posnemajo apostole in preroke. Če je nekaj prijetno, še ne pomeni, da je dobro in koristno.

Pravo svetopisemsko oznanjevanje poudarja podrejanje Božji volji, dajanje slave Bogu in sad Duha, ki je Ljubezen. Zmotno gibanje evangelija prosperitete ni vera Cerkve, ampak sladki in prefinjeni izmislek pekla in ločin. Svetohlinski evangelij prosperitete na koncu povzroči duhovne travme in frustracije, občutek krivde, odpad od vere, nestrpnost in razkole.

»Oče naš, ki si v nebesih ... ne vpelji nas v skušnjava (ne daj, da pademo v skušnjava), temveč reši nas hudega (to je hudiča).« (Matej 6,13)

Zaključek

Krščanstvo ameriških sanj spodbuja sebično avtonomijo, torej izraziti individualizem in potrošniško kulturo tudi v odnosu do Boga, kar je daleč od starodavne vere. Takšna vera je toliko krhka kot avtomobil iz stekla, ki nima amortizerjev (blažilcev) in se ob trku z grbino na cesti, pa tudi ob vsakem najmanjšem kamenčku, ki prileti vanj, razbije. Zato je na svetu toliko razbitin razočaranih in zmedenih vernikov. Cerkev mora biti kraj, kjer lahko svoje dvome povemo iskreno in se počutimo varni. Cerkev, ki je ena in

edina, se mora sproti osvobajati krivoverstva. Tako kot so to naredili na koncilu v Jeruzalemu (Apostolska dela 15) in so našli način za utelesitev evangelija med pogani, ko so ga osvobodili od judovskih običajev. Današnja Cerkev se mora osvobajati elementov evangelija prosperitete in mora biti trezna. Izročati se mora vodstvu Svetega Duha Cerkve, ne pa vodstvu samooklicanih posameznikov in njihovemu bizarnemu blebetanju. Sveto pismo govori o zgodovini odrešenja Cerkve, ne pa o odrešenju posameznikov. Ko govorimo o delovanju Svetega Duha, ne gre

za novo izlitje Svetega Duha, ne gre za ponovitev, ampak za podaljšek prvih binkošti. Dokaz krsta v Svetem Duhu ni govorenje v raznovrstnih jezikih, ampak sad Duha, ki je ljubezen, ne pa kaos in razdori. Pri tem moramo biti zelo pozorni, saj govorenje v nerazumljivih jezikih poznajo tudi v drugih religijah, animizmu, okultizmu, kultih, sektah ... Cerkev ne potrebuje novih ločin, ampak duhovni dar razločevanja duhov, sicer bomo končali v lastni gnilobi, saj so sekte kot paraziti na ranah razdeljene Cerkve.

**GOSPOD, TI NISI REKEL,
DA NE BOMO PREIZKUŠANI,
MUČENI, BOLNI IN
DA NAS NE BO NIHČE PRIZADEL,
AMPAK DA NE BOMO PREMAGANI.
VEMO, DA BO VSE DOBRO,
DOBRO IN LE DOBRO,
KER SO TVOJE OBLJUBE VEČJE
OD NAŠIH PRIČAKOVANJ.**

**(JULIJANA IZ NORWICHA,
1343-1416)**

Letnik 39, številka 4-5-6/2023

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(P salm 23,1-2)

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:
INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:
Revija Vode počitka
INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM
Trdinova ulica 27
8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija Vode počitka je brezplačnik in se financira izključno s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijaska-cerkev-nm.si

Slikovno gradivo, objavljeno v Vodah počitka, je prosto dostopno na medmrežju. Slike uprizarjajo letne čase, ki opominjajo na minljivost in obnovljivost in jih figurativno razumemo kot Stvarnikovo Sveto pismo.

Svetopisemska besedila, objavljena v Vodah počitka, so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

REVIJA VODE POČITKA

Zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut